

[Kolbjørn.]

til nærmere belysning — der indgår nu engang meget andet end arbejdsløn i produktionsomkostningerne. At de gældende aftaler og love om pristalsregulering må respekteres, synes alle ansvarlige faktorer nu at anerkende. Det er mit partis opfattelse, at opretholdelsen af sådanne bestemmelser også på længere sigt er i samfundets interesse. Når Danmark som fremhævet af formanden for De samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen, har minimumsrekord med hensyn til arbejdsstandsnings efter krigen, står det utvivlsomt i forbindelse hermed.

Naturligvis påvirker en stigende arbejdsløn produktionsomkostningerne, omend mindre, end det normalt antages. I en periode, hvor der foregår en international pristigning, særlig på fødevarer og råstoffer, er virkningen på konkurrenceevnen dog mindre betænkelig. Ser man på oplysningerne i OEECs statistiske bulletin for september i år — de sidste, jeg har kunnet fremskaffe — viser de, når leveomkostningerne i 1950 sættes lig 100, at for Danmark er tallet for andet kvartal 1955 på 120, for Norge på 136 og for Sverige på 130. Nu vil man måske sige, at alle disse lande har hel eller delvis socialdemokratisk regering, men også Frankrig har en stigning til 130 og det konservative ledede England ligeledes 130. Prisstigningerne er nok ikke bare skæbnens straf for socialdemokratisk styre. At valutavanskelighederne ikke ganske enkelt kan forklares som en følge af socialdemokratisk regering, har jo de sidste måneders udvikling rundt om, ikke mindst i England, tydeligt vist.

Når jeg har sagt dette, ønsker jeg at tilføje: een gruppe rammes dog altid ved en almindelige stigning i priseniveauet, de ældre medborgere, hvis tilværelse er baseret på opsparing i form af rede penge, obligationer, forsikringer el. lign. Det er derfor med tilfredsstillelse, at jeg konstaterer, at der i den seneste tid er taget et vist hensyn til disse såvel ved beskatningsreglerne som gennem fradrag for anden indtægt ved modtagelse af aldersrente. Udviklingen i retning

af folkepension skulle i væsentlig grad dække denne gruppe.

Overfor tidens økonomiske byrder er det naturligt at fremsætte ønske om besparelser, og vi må alle vise dette fornøden alvor. Nu er besparelser som tidligere fremhævet imidlertid en vanskelig ting. Man oplever her de mærkværdigste personlighedsspaltninger. Folk, der principielt kræver besparelser med høj røst, kan til tider ikke få nok fra stat eller kommune, men beklager sig tværtimod over smålighed og mangel på forståelse på de områder, hvor deres særlige interesser berøres. Mon den praktiske retningslinie derfor ikke er: lad det mindre væsentlige vente, gør det nødvendige så økonomisk som muligt? Vi er iøvrigt lydhøre for ethvert praktisk forslag.

Et område tiltrækker sig traditionelt stor opmærksomhed: forsvarsudgifterne, som fra 1952—53 til 1954—55 er steget fra 667 mill. kr. til 914 mill. kr. på finansloven. Beløbet kan stilles lidt forskelligt op, men uanset at det i forhold til beløbet i andre lande er lavt, er det en væsentlig faktor i vor offentlige økonomi. Jeg tror, at der er mange her, som inderligt ønsker, at de internationale forhold ville udvikle sig således, at der kunne ske gennemgribende ændringer på dette felt. Men endnu er intet afgørende sket. Vi har fået en Genèveånd, som har vakt forventninger, men samtidig lyder brintbombens brag fra Gobiørkenen, og jetjagerne lander i det uforsonlige Ægypten.

Jeg har bemærket, at finansudvalgets formand, det ærede medlem hr. Jensen-Broby, har hævdet, at der kan spares meget store beløb på forsvaret, idet han har den opfattelse, at indenfor militæret omgås man ikke statens og skatteydernes penge med den respekt, som må forlanges. Det vil sikkert være af interesse at få dette synspunkt uddybet her i tinget.

Under den storpolitiske debat ved folketingssamlingens åbning præsenterede den nye formand for den konservative folketingsgruppe, det ærede medlem hr. Aksel Møller, et columbusæg. Landets økonomiske van-